

JENNIFER DONNELLY

STEPSISTER

EGY SÖTÉT MESE

Dream
válogatás

Van, aki sosem tudja megváltoztatni a Párkák által neki elrendelt sorsot. De Isabelle-nek most esélye lehet rá. Hogy ki is ő? Ismered Hamupipőke meséjét, igaz? Isabelle nem más, mint az egyik gonosz mostohanóvér. Amikor a herceg meglátogatta a családot a bálban megismert csodaszép lány után kutatva, Isabelle volt az, aki bezárta Ellát, gyönyörű mostohatestvérét a padlószobába, aztán levágta a saját lábujjait, hogy beleférjen a lába az üvegtopánba, és az övé legyen a királyi férj jutalma. Azonban a sebe felszakadt, a cipő elkezdett megtelni vérrel, Ella pedig valahogy kiszabadult, és elment, hogy boldogan éljen a herceggel, amíg meg nem... Innen már úgy tűnt, nincs visszaút Isabelle sötét végzete felé.

Pedig egykoron még olyan más volt a lány élete. Nem érdekelte, hogy nem szép, élvezte az életet és boldog volt. Jobban vívott, mint a fiúk, és olyan akadályokon ugratott át vad vágtaiban, melyeken senki emberfia nem mert. Mindezt a fiúval, akiért örült szerelemmel dobbant a szíve. Azonban mindez mit sem számított, sőt, botrányos volt. Engedelmessé, csinossá és illedelmessé kellett válnia, hogy megfeleljen mások elvárásainak. A szerelmétől pedig, aki nem nemesi származású volt, elszakították, és ez végzetesen megkeserítette őt.

Most viszont Isabelle esélyt kap, hogy megváltoztassa a sorsát, és bizonyítsa, amit a rút mostohanóvérek mindig is tudtak: a szépség nem minden, és egy lányt nem tör meg végleg a szív fájdalom; ahhoz sokkal több kell.

JENNIFER DONNELLY

gyermekkorát a New York állambeli Lewis, illetve Westchester megyékben töltötte. A University of Rochester angol irodalom és európai történelem szakán szerzett diplomát. Jelenleg New Yorkban, a Hudson Valley régióban él férjével, lányával és két, menhelyről örökbe fogadott kutyájával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jenniferdonnelly.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Ez a jól átgondolt és megvalósított mesefeldolgozás hatásosan mutatja be a női erőt és határozottságot, valamint azoknak az olvasóknak mond sokat, akik azt kívánják, hogy úgy fogadják el őket, amilyenek; a belső értékeikért, nem a külső megjelenésükért.”

School Library Journal

„Donnelly csodás történetet mond el, amely remekül visszaadja az eredeti mese szellemiségét. Isabelle megtört, de nem javíthatatlan, harcos szívű lány.”

Booklist

„Szükség volt erre a hangra, amely azokat a kulturális mítoszokat tárja fel, melyek a lányokat a szerethetőség nevében fojtogatják le, és a szépség nevében egymásnak uszítják.”

**Bulletin of the Center for
Children's Books**

„Isabelle érzelmes és diadalmas útja önmaga felismeréséhez a bizonyíték arra, hogy a szépség nem csak egy bájos arcot jelent... Lélegzetelállítónan izgalmas és végtelenül olvasmányos mese.”

Kirkus Reviews

„A szépség sok-sok olyan álruháját mutatja meg, amelyek gyűlöletet és kegyetlenséget takarnak. Megmutatja azonban azt is, hogy az ember saját kezébe veheti a sorsát. Az újramesélt klasszikus az önállóságot, valamint az önmegvalósítást hirdeti.”

Publishers Weekly

**Dream
válogatás**

JENNIFER DONNELLY

STEPSISTER

EGY SÖTÉT MESE

— részlet —

PROLÓGUS

Valamikor réges-régen és soha-soha többé egy tengermel-
léki ősi városban három nővér gyertyafény mellett, szor-
galmasan dolgozott.

Az első hajadon volt. Hosszú, fonatlan, nyíratlan fürtjei
aranylón ragyogtak, mint a hajnali nap. Fehér ruhában,
gyöngy nyakékkal ékesítve ült. Kezében arany olló; a legfi-
nomabb pergament szabta.

A második anya volt. Testes és erős. Ruhája karmazsin-
vörös, nyaka körül rubinkő füzér. Kontyba fogott haja vö-
rös, mint a tüzes nyári alkonyat. Ezüst iránytű a kezében.

A harmadik ősoREG hölgy volt; hajlott hátú, aszott tes-
tű. Ruhája éjfeKete, egyetlen dísze egy koponyával díszí-
tett fekete obszidiángyűrű. Ezüstősz haját a feje tetejére
tekerve viselte. Göcsörtös ujjú, tintafoltos kezében tollat
tartott.

Az ősoREG hölgy és húgai szeme is szigorú szürke volt;
tekintetük rideg és könyörtelen, mint a végtelen tenger.

Hirtelen mennydörgés hasított a levegőbe; az ősoREG
hölgy felemelte a tekintetét a hosszú fa munkaasztalról, és
az erkély nyitott ajtaja felé nézett. Vihar tombolt, süvítve
csapott le a városra. Ömlött az eső a pompás paloták tete-
jére. Villámlás hasított az éjszakába. Minden templomto-
ronyban félrevert harangok zúgtak, vészjelként kondulva.

– Emelkedik a víz szintje – szólta az ősoREG hölgy. – El
fogja árasztani a várost.

– Magasan a víz fölött vagyunk, ide nem ér fel. Nem ál-
líthat meg minket – mondta az anya.

– Semmi sem állíthat meg minket – mondta a hajadon.
Az ősoREG hölgy szeme összeszűkül.

– Ő igen.

– De a szolgák figyelnek – szólt az anya. – Nem fog bejutni ide.

– Talán már be is jutott – mondta az ősöreg hölgy.

Az anya és a hajadon erre felnéztek. Aggódó tekintettel pásztázták végig a tágas helyiséget, de nem láttak betolakodót, csak a szolgáik jártak-keltek, dolgukra siettek csuklyás, bő köpönyegben. A hajadon és az anya folytatta munkáját, de az ősöreg hölgy éberén figyelt.

A nővérek munkája térképészítés volt, de soha senki nem érkezett megvásárolni a térképeiket, ugyanis ezeket készítőik a világ semmi kincséért sem adták volna el.

Mindegyik darabot fekete hattyú szárnytollából metszett tussal húzott finom vonalakkal rajzolták.

Mindegyiket gazdagon színezték indigóval, arannyal, örölt igazgyönggyel és más, sokkal ritkább és nehezebben megszerezhető anyagokkal elegyített tintákkal.

Mindegyik térkép egyedi volt: léptékük nem a távolság volt, hanem az idő. Nem a teret ábrázolták, hanem benne az emberi élet folyamatát.

– Rózsa, rum és rombolás – mormogta az ősöreg hölgy a levegőbe szimatolva. – Nem érzitek ezeket a szagokat? Nem érzitek? Ez az ő szaga!

– Csak a szél – csillapította az anya. – A város illatait hozza felénk.

Az ősöreg hölgy magában mormogva a tintatartóba mártotta tollát. Az ezüst gyertyatartóban megremegtek a lángocskák kanócai, ahogy az ősöreg hölgy egy élet tájképét vázolta fel. Élénk szemű, szénfekete holló ült a kandallópárkányon. Ébenfa tokos magas óra állt az egyik fal mellett. Ingája egy emberi koponya volt. Az inga lassan lengett jobbra-balra, tiktakolva a pillanatok, percek, órákat, éveket, életeket.

A helyiség pók alakú volt. A nővérek munkahelye a lény teste volt, közepen. Onnan hosszú polcsorok vezettek a pók lábaihoz. A helyiség egyik végén a teraszra vezető üvegajtók álltak, a másikon faragott faajtók.

Az ősoREG hölgy befejezte a térképét. Vörös pecsétviasz rudat tartotta gyertyalángba, a megolvadt viaszt a dokumentum alsó sarkába cseppentette, és a cseppbe nyomta pecsétgyűrűjét. Amikor a viasz megkeményedett, összetekerte a térképet, fekete szalaggal kötötte át, és átadta egy szolGának. A szolga eltűnt az egyik polcsornál, hogy helyére tegye a tekerCset. Gyertyával világította meg útját.

Ekkor történt.

Egy másik szolga a fejét lehajtva haladt az ősoREG hölgy háta mögötti nyitott erkélyajtó előtt. Hirtelen szél támadt kintről, a szolga testét érte elsőként; a helyiséget füst és fűszerek illata árasztotta el. Az ősoREG hölgy két orrlyuka megreszketett. Azonnal hátrafordult.

– Hé, te ott! – kiáltott a szolGára, és rávetette magát. Karomszerű ujjai a köpönyeg csuklyájába markoltak. A csuklya leesett; borostyánbarna szemű, sötét bőrű, hosszú, göndör fekete hajú fiatalember vált láthatóvá. – Fogják le!

Tucatnyi szolga vetette magát a férfire, ám ahogy közeledtek hozzá, egy másik szellőkés elfújta az összes gyertyát. Mire becsukták az ajtókat és újra meggyújtották a gyertyákat, a fiatalembernek csak a köpönyege maradt a helyiségben, keskeny kupacba gyűrődve a padlón.

Az ősoREG hölgy fel-alá járkálva kiabált a szolGákkal. A szolGák úgy szaladtak a polcok között, hogy a köpönyegük lebegett mögöttük. Ki akarták szorítani a betolakodót. A következő pillanatban a fiú kirohant az egyik polc mögül, az ősoREG hölgytől néhány lépésnyire megállt, majd a dupla faajtó felé rohant, teljes erőből rángatta a kilincset, de zárva volt. Elfojtott káromkodással fordult

a három nővér felé, ragyogó mosolyt villantott rájuk, és meghajolt előttük.

Égszínkék császárkabátot viselt, bőrnadrágot és magas szárú csizmát. Egyik fülében aranykarika himbálózott, csipőjénél rövid kard lógott. Arca szép volt, mint a hajnal, mosolya elbűvölő, megbabonázó, mint a sötét éjféli. Tekintete a világot ígérte mindenestől.

A nővérekre azonban nem volt hatással ez a szépség. Egyenként szólaltak meg.

– Szerencse – szisszente a szűz.

– Kockázat – reccsent az anya hangja.

– Veszélyes végzet, végzetes veszély – mordult az öreg hölgy.

– Én inkább azt mondanám, hogy sansz. Véletlen szerencse, kihasznált esély – mondta a férfi, és kacsintott.

– Régen látogattál meg minket – szólt az öreg hölgy.

– Gyakrabban kellene benézniem – felelte Sansz. – Mindig öröm, ha meglátogathatom a Párkákat. Olyan öntörvényűek, vadak és kiszámíthatatlanok vagytok. Ez a hely mindig kész mulatság. Mint egy soha véget nem érő tivornya. Annyira. Jó. Szórakozás!

Maroknyi szolgálta özönlött elő a polcok közül. Arcuk vörösölt. Mind dühösesek voltak. Sansz kirántotta rövid kardját a hüvelyből. A penge megcsillant a gyertyafényben. A szolgák hátrahőköltek.

– Ezúttal kinek a térképét loptad el? – kérdezte az öreg hölgy. – Milyen császárnő vagy hadvezér könyörögte ki nálad ezt a kegyet?

Sansz kivont kardját egy pillanatra sem mozdítva másik kezével égszínkék kabátja alól elővett egy tekerest. Fogával oldotta ki a selyemszalagot, megrázta az írást. A pergamentekercs legördült, Sansz felmutatta. A három nő nézte, csak nézte: arckifejezésük haragosról zavartra változott.

– Házat látok. A Maison Douleur – szólta az öreg hölgy –, Saint-Michel városában.

– Ott lakik... – kezdte mondani az anya.

– Egy lány, Isabelle de la Paumé – fejezte be a mondatot az anya helyett az öreg hölgy.

– Kicsoda? – kérdezte a hajadon.

– Ilyen sok hűhó egy egyszerű lányért? – kérdezte az öreg hölgy, alaposabban szemügyre véve Sansz márkját.

– Hiszen ez a lány egy semmi, egy senki. Se szépség, se szellem. Önző. Gonosz. Miért őt?

– Azért, mert nem tudok ellenállni a kihívásnak – felelte Sansz. Fél kézzel összetekerte a pergament, összefogta a mellkasán, és a kabátjába dugta. – És ugyan melyik lány tudna ellenállni az én ajánlatomnak? – kérdezte magára mutatva, mintha ő maga sem tudta volna elhinni, mennyire ellenállhatatlan. – Megadom neki az esélyt, hogy megváltoztassa a sorsát, és lelépjen arról az ösvényről, amin most halad. Megadom neki az esélyt, hogy megtalálja a saját útját.

– Bolond – mordult az öreg hölgy. – Semmit, de semmit nem tudsz a halandókról. Mi, Párkák azért rajzoljuk meg az életútjukat, mert ezt ők maguk kívánják. A halandók nem szeretik a bizonytalanságot. Nem szeretik a változást. A változás rémületes. A változás fájdalmas.

– A változás csók a sötétben. Rózsa a hóban. Út a vadonban egy viharos éjszakán – vágott vissza Sansz.

– A sötétségben szörnyek lakoznak. A rózsa elpusztul a hóban. A lányok eltévednek a rengeteg útjain – vágott vissza az öreg hölgy.

Sansz azonban nem hátrált meg, nem bátortalanodott el. Hüvelyébe csúsztotta kardját, kinyújtotta a kezét. És mintha varázslat lenne, egy aranyérme jelent meg az ujjai között.

– Fogadjunk! – ajánlotta.

– Visszaélsz a jóindulatommal. Ezzel egy kicsit túl messzire mentél – mordult az öreg hölgy. Tekintetében harag feszült.

Sansz az öreg hölgy felé pöccintette az aranyat. Az öreg hölgy a levegőben kapta el, és az asztalra csapta.

Kitört a vihar.

– Azt hiszed, hogy egy arany jóváteheti azt, amit szabadjára eresztettél? – dühöngött az öreg hölgy. – Gonosz hadúr dül, dühöng Franciaországban. A halál csontokat arat. Egy királyság ingott meg. Mindez miattad!

Sansz mosolya megbicsaklott. Egy pillanatra tüzes bátorsága is elhalványodott.

– Helyrehozom. Esküszöm, helyrehozom!

– Annak a lánynak a térképével?

– Régebben bátor volt. Régebben jó volt.

– A fejed üresebb, mint az ígéreteid – mondta az öreg hölgy. – Nyisd ki azt a térképet újra! De most olvasd is el! Nézd meg, mi lesz belőle!

Sansz megtette. Tekintetével követte a lány útját a pergamenen. Elállt a lélegzete, amikor meglátta az út végét... a vörös foltokat, a vad vonalakat. Az öreg hölgy tekintetét kereste, a szemébe nézett.

– Ez a vég... Ez nem... Ez nem lehet...

– Még mindig úgy gondolod, hogy helyrehozhatod? – kérdezte az öreg hölgy gúnyosan.

Sansz egy lépést tett felé, állát felszegte.

– Nagy tétet ajánlok. Ha elvesztem a fogadást, soha többé nem teszem be a lábamat a palotátokba.

– És ha én veszítek?

– Akkor megengeded, hogy megtartsam ezt a térképet. Akkor a lány szabadon választhatja meg az útját, ő irányítja a lépteit, és úgy él, ahogy csak akar, míg meg nem hal.

– Nem tetszik nekem ez a fogadás – mondta az ősöreg hölgy. Kezével intett, mire szolgálai, akik addig lassan, óvatosan közelítettek Sansz felé, rátámadtak. Némelyiknél már kard is volt. Sansz márki csapdába esett. Legalábbis úgy látszott.

– Menekülésre semmi remény. Add vissza azt a térképet! – szolt az ősöreg hölgy, és a kezét nyújtotta.

– Mindig van remény – felelte Sansz, azzal visszadugta a térképet a kabátjába. Néhány futólépést tett, majd felugrott, és átlendült a szolgálak feje fölött. Két lábbal toppant a munkaasztalra, és egy párdúc kecsességével futott végig rajta. A végén leugrott, és az erkély felé rohant.

– Elkaptunk, gazember! – kiáltott utána az ősöreg hölgy. – Három emelet magasan vagyunk! Mit tehetnél? Átugrasz a csatornán? Annyira még te sem vagy szerencsés!

Sansz feltépte az erkélyajtót, és felugrott a korlátra. Az eső elállt, de a márvány még nedves, csúszós volt. Teste előre-hátra ingott, a karjával körzött, mintha szélmalom lapátja lett volna. Már-már úgy tűnt, biztosan leesik, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és kecsesen, lábujjhegyen állt.

– A térképet! Most! – követelte az ősöreg hölgy. Felállt az asztal mellől, kiment az erkélyre, és alig néhány lépésnyire került Sansz márkitól. Húgai csatlakoztak hozzá.

Sansz a Párkákra nézett, majd a következő pillanatban hátraszaltóval a levegőbe vetette magát.

Az ősöreg hölgy, Sors szája tátva maradt a döbbenettől. A korláthoz sietett, húgai szoroson a nyomában. Szörnyű látványra számítottak, felkészültek rá, hogy Sansz fuldoklik a mélység háborgó habjai közt.

De nem fuldokolt. Hanyatt feküdt egy gondola vászonponyváján. A kis hajó vadul himbálózott, de Sansz márkának nem esett baja.

– Evezz, drága barátom! – kiáltott a gondolásnak. A férfi engedelmeskedett. A hajó elindult.

Sansz felült, szikrázó, gyémántfény tekintettel nézte a Párkákat.

– Most már el kell fogadniuk a fogadásomat! Nincs más választásuk! – kiáltotta.

A gondola egyre kisebb és kisebb lett, ahogy a csatornán haladt. Kisvártatva befordult egy sarkon, és eltűnt a Párkák szeme előtt.

– Ez nagyon nem tetszik nekem. Rosszul alakulnak a dolgok – jelentette ki az öreg hölgy komoran. – Nem engedhetjük meg, hogy a halandók saját döntéseket hozzanak a sorsukról. Ha ez megtörténik, abból mindig katasztrófa van.

A hajadon és az anya visszalépett a szobába. Az öreg hölgy követte őket.

– Rakjatok meg egy útiládát! – mordult az egyik szolgálóra. – Sok író toll és tinta kell... – Kezét végighúzta az asztalon álló fiolák és tégelyek felett. Egy mély ébenfekete festéket választott. – *Félelem*, igen! A *féltekenység* is hasznos lesz! – mondta, azzal egy méregzöld tinta felé nyúlt.

– Hova mész? – kérdezte a hajadon.

– Saint-Michel városába – felelte az öreg hölgy.

– Megakadályozod, hogy Sansz hatalmába kerítse azt a lányt? – kérdezte az anya.

Az öreg hölgy komoran mosolygott.

– Nem. Nem tudom megakadályozni. De azt teszem, amit a Párkák mindig is tettek. Megakadályozom, hogy a lány a saját kezébe vegye a sorsát.

Nagy udvarház konyhájában ült a lány, kezében késsel. A neve Isabelle volt. Nem volt szép lány.

A tűzhely lángjai fölé tartotta a kés pengéjét. Mögötte egy másik széken elterülve félig eszméleténél nővére, Octavia ült.

Octavia arca holsápadt volt, szemét csukva tartotta. A jobb lábán húzódó, egykor fehér harisnyát vér foltozta. Adélie, a nővérek öreg szobalánya lehúzta Octavia lábáról a harisnyát, és felszisszent. Octavia sarka eltűnt. Vér csöpögött a sarok helyén tátongó csúnya sebből, a cseppek a padlóra hulltak. Hiába igyekezett visszafogni magát, felnyögött a fájdalomtól.

– Csss, Tavi! – korholta Maman. – Még meghallja a herceg! Az, hogy a te esélyeid odalettek, nem jelenti azt, hogy a húgodnak sem lehet szerencséje.

Maman a lányok anyja volt. A mosdótál mellett állt, vért öblített ki az üvegcipellőből.

A herceg azt a lányt kereste, akinek a lábán volt. Három napja az álarcos bálban egész éjjel egy gyönyörű lánnyal táncolt, és beleszeretett. Ám amikor éjfél ütött az óra, a lány elmenekült, csak az üvegcipellője maradt utána. A herceg megfogadta, hogy azt a lányt veszi feleségül, aki a topánt viselte. Őt és senki más.

Maman eltökélte, hogy az egyik lány lesz a hercegné. Az előcsarnokban fogadta a királyi kíséretet, és kérte, hogy Isabelle és Octavia lányai szűzi szemérmességük tiszteletben tartása mellett elvonulva próbálhassák fel az üvegcipellőt. A herceg beleegyezett. A nagyherceg bársonypárnán nyújtotta át a relikviát. Maman óvatosan kézbe vette a topánt, és a konyhába vitte. Lányai követték.

– Fel kellett volna izzítanunk a pengét Tavinak – dühöngött Maman. – Miért is nem gondoltam erre? A forróság megperzseli a véredényeket. Elállítja a vérzést. De ami történt, megtörtént. Nálad már jobban fog sikerülni, Isabelle.

Isabelle feszengett.

– De Maman... Hogyan fogok járni? – kérdezte halkán.

– Buta lány! Nem kell gyalogolnod. Aranyhintón visznek. Szolgák emelnek be és ki.

Lángok nyaldosták az ezüstös pengét. Vörösen izzott. Isabelle szemében félelem villant. A lovára gondolt, a szép csődörre, amit egykor szeretett, ami ezzel odalesz.

– De Maman, hogyan fogok így az erdőben lovagolni?

– Itt az ideje, hogy leszokj a gyerekes dolgokról – mondta Maman, azzal szárazra törölte a topánt. – Rengeteg pénzembe került, majdnem tönkrementem, hogy kérőket próbáltam ideédesgetni neked és a nővérednek. A szép ruhák, az ékszerek egy vagyonba kerültek. Egy lány egyetlen reménye az életben, hogy jól megy férjhez, és nincs jobb házasság, mintha az ember lánya Franciaország hercegének felesége lehet.

– Nem tudom megtenni – súgta Isabelle. – Képtelen vagyok rá.

Maman letette az üveg cipellőt. A kandallóhoz ment, és a két keze közé fogta Isabelle arcát.

– Hallgass rám, gyermekem! És figyelj jól! A szerelem fájdalom. A szerelem áldozat. Minél előbb megtanulod ezt, annál jobb.

Isabelle erősen összeszorította a szemét. A fejét ingatta.

Maman elengedte. Egy ideig hallgatott. Amikor végre újra megszólalt, a hangja hideg volt, de a szavai perzseltek, mint a tűz.

– Rémségesen ronda vagy, Isabelle. Unalmas. Bárgyú. Dagadt, mint egy gombóc. Az iskolamester csámpás lábú, ostoba fiára sem tudtalak rátukmálni. Most pedig egy herceg vár odakint... Egy *herceg*, Isabelle... És csak annyit kell tenned, hogy a tiéd legyen, hogy lenyisszantod néhány lábujjadat. Csak pár amúgy is teljesen haszontalan lábujjat...

Maman arcán úgy villant a szégyen, ahogy az orvgyilkos töre, mielőtt egyenesen az áldozat szívébe döf. Győzni fog; mindig is győzött. Isabelle tudta ezt. Hányszor vágott magába, metszette ki a részeit az anyja parancsára? Azt a részt, ami túl hangosan nevetett. Azt a részt, ami túl gyorsan lovagolt és túl magasra ugrott. Azt a részt, ami repetát kívánt az ételből, több mártást, nagyobb szelet süteményt.

Ha a herceg feleségül vesz, akkor hercegné leszek – gondolta Isabelle. *És egy napon a feleségeként majd királyné. És soha többé nem mernek rondának nevezni.*

Kinyitotta a szemét.

– Jó kislány. Légy bátor! És gyors! – mondta Maman. – Az ízületnél vágj bele!

Isabelle kihúzta a pengét a tűzből.

És minden mást próbált elfelejteni.

– KETTŐ –

A kisujj volt a legnehezebb.

Ez egyáltalán nem meglepő. Gyakran van úgy, hogy a legkisebb dolgok fájnak a legjobban: egy rideg pillantást, egy metsző szó, nevetés, ami rögtön abbamarad, amikor az ember belép a szobába.

– Folytasd! – sürgette Maman. – Gondolj arra, hogy mit nyerhetsz... Magadnak koronaherceget! Tavinak talán egy egyszerű herceget! És mind a palotában lakhatunk!

Isabelle hallotta az elszántságot az anyja hangjában. Tudta, hogy a varrónő már nem ad több hitelt, a hentes egyik inasát küldte a házhoz egy lejárt számlával. Erősebben fogta a kés markolatát, és befejezte, amit elkezdett.

A vakító fájdalom, a megperzselt hús szaga, a látvány, ahogy levágott lábujjai ott heverték a kandallónál... mindez olyan szörnyű volt, hogy Isabelle egy pillanatig egészen biztos volt abban, hogy elájul, de ekkor mellélépett Adélie; gyengéd kézzel, nyugtató szavakkal csitította.

Puha vattacsomót hoztak. Tiszta, fehér harisnyát. Brandyt. És az üvegcipellőt.

Maman átadta neki.

– Tessék. Húzd fel!

Isabelle átvette. Nehéz volt a kezében, tapintásra hideg. Ahogy a lábára csúsztatta, fájdalom nyilallt belé, éles és vad fájdalom. Felfelé hatolt a lábán, a testén, és Isabelle úgy érezte, elevenen felfalja a kín. Elsápadt, a vér elhagyta az arcát. Behunyta a szemét, és erősen a karosszék karfájába kapaszkodott.

Maman mégis azt követelte tőle, hogy álljon fel. Isabelle megtette. Kinyitotta a szemét, mély levegőt vett, és felállt.

Isabelle azért volt képes erre a lehetetlen dologra, mert volt egy tehetsége... olyan tehetsége, ami a szép arcnál, kecses lábnál sokkal értékesebb.

Isabelle-nek erős akarata volt.

Nem tudta, hogy jó-e ez egy lánynak, mert mindenki folyton azt hangoztatta, hogy az akaratosság lányok esetében egyenesen szörnyű tulajdonság. Mindenki azt mondta, hogy az erős akaratú lányok rossz sorsra jutnak. Mindenki azt mondta, hogy a lányoknak meg kell hajolniuk azok előtt, akik tudják, hogy mi a legjobb nekik.

Isabelle fiatal volt, mindössze tizenhat éves; még nem tudta, hogy mindenki bolond.

- HÁROM -

Minden lépés kinszenvedés volt.

Félúton, a konyhából az előcsarnokba vezető folyosón Isabelle megtorpant. Vékony, magas, siránkozó hangot hallott. A saját hangja volt vajon?

– Ella az – magyarázta Maman komoran. – Siess, Isabelle! Be kell ezt fejeznünk. Mi van akkor, ha a herceg meghallja?

Nem sokkal a herceg érkezése előtt Isabelle bezárta Ellát a padlásra. Ella sírt. Könyörgött Isabelle-nek, hogy engedje ki. Látni akarta a herceget. Fel akarta próbálni az üvegcipellőt.

– Ne légy nevetséges! – mondta Isabelle. – Hiszen nem is voltál ott a bálban! Csak szégyent hoznál ránk a rongyos ruhádban.

Kegyetlenség volt ezt tenni. Akkor is tudta ezt, amikor elfordította a kulcsot a zárban, de ez nem hatotta és nem állította meg. Már semmi nem állíthatta meg. *Istenem, mégis mivé lettem?* – tűnődött. Újabb panaszos sírás hasított a levegőbe.

Maman átható tekintettel nézte. Olyan átható tekintettel, hogy Isabelle úgy érezte, egyenesen belé lát.

– Engedd ki, Isabelle! Engedd csak ki! Biztosan jól teszszel magadnak – jegyezte meg gúnyosan. – A herceg egy pillantást vet rá, és rögtön fülig belészeret, mint minden más férfi, aki csak meglátja. Kedves akarsz lenni, vagy a herceget akarod?

Isabelle próbált választ találni, de nem tudott. Maman olyan választás elé állította, ami legalább olyan kényelmetlen volt, mint a cipő. Emlékkép villant gondolataiba, réges-régről. Ő, Tavi és Ella együtt játszottak az udvarháznak árnyékot adó őszöreg hársfa alatt.

Hintó hajtott az udvarra. Két férfi szállt ki belőle, Ella apjának – Isabelle és Tavi mostohaapjának – emberei. Barátságos, jó modorú férfiak voltak, megálltak beszélgetni a lányokkal. Ami azonban ezután történt, mindent megváltoztatott.

Isabelle azt kívánta, bárcsak visszamehetne az időben. Azt kívánta, bárcsak megállíthatná azt, ami azon a napon kezdődött, de nem tudta, hogyan tehetné.

Most pedig már túl késő volt.

Ki uszított minket egymás ellen, Ella? – tűnődött Isabelle. Az a két férfi? Vagy Maman? Vagy az egész szívtelen világ?

- NÉGY -

– A sarkadra helyezd a súlyodat! Úgy nem fáj annyira – tanácsolta Maman. – Gyere! Siess!

Megcsípte Isabelle sápadt arcát, hogy valami színe legyen, és folytatták útjukat a folyosón.

A koronaherceg, a nagyherceg és az őket kísérő katonák mind az előcsarnokban álltak. Őt várták. Isabelle tudta, hogy ő nem bukhat el, ahogy a nővére elbukott.

Tavi kezdetben mindenkit megtévesztett, de ahogy kilépett a házból és elindult a herceg hintójához, a sarka annyira vérezni kezdett, hogy kárminvörös lábnyomokat hagyott a földön.

A nagy izgalomban senki nem vette észre a vérnyomokat, de ahogy Tavi a hintóhoz közeledett, egy fehér galamb szállt ki a hársfa lombjai közül. A madár a koronaherceg vállára telepedett, és turbékolni kezdett:

Vér a földön! Vér a cipőn!

Hamis, hazug, szívtelen nőszemély.

Ez nem Ő.

A herceg elsápadt a sok vér láttán. A nagyherceg – a nyúlánk, hirtelen haragúnak tűnő ember – rettentő dühös lett, amikor megtudta, hogy az uralkodóját becsapták. Követelte, hogy Maman adja vissza az üveg cipellőt, de Maman megtagadta. Kijelentette, hogy Isabelle lányának is joga van felpróbálni a cipellőt, mert a herceg törvényben mondta ki, hogy a királyság minden hajadonjának joga van erre.

– Készen állsz? – kérdezte Maman halkán Isabelle fülébe súgva, amikor már az előcsarnok közelében jártak.

Isabelle bólintott, azzal kilépett, hogy végre találkozzon a herceggel. A bálban látta, de csak távolról, és amikor a herceg megérkezett az udvarházba, Maman őt gyorsan a konyhába terelte.

Most, alig néhány lépésnyire állva tőle látta, hogy a herceg szeme kék, mint a nyári ég, és vállára omló szőke hajában színarany szálak csillognak. Magas, széles vállú férfiú volt, kipirult arccal.

Ahogy a herceget nézte, Isabelle elfeledkezett a sebeiről, a fájdalomról, a saját nevét sem tudta. Szóhoz sem jutott, a férfi annyira gyönyörű volt.

A herceg sem szólt. Átható tekintettel nézte Isabelle-t, arcának minden felületét, minden domborulatát.

– Ó, látják? Látják ezt? Felismeri igaz szerelmét! – lelkesedett Maman.

Isabelle meggörnyedt anyja hazugságának súlya alatt. A bálban mindenki szemet, orrot takaró álarcban volt. Pontosan tudta, mit csinál a herceg. Ajka vonalát nézi, arcélét, állá ívében keresi a lányt, akibe beleszeretett.

De az a lány nem volt ott.

Isabelle és a herceg csak nézték egymást. Furcsán. Feszengve. Némán. Egészen addig, míg Maman átvette az irányítást.

– Felség – mondta, és Isabelle-t udvari térdhajtásba vonta magával. – A kisebbik lányomat keresi. Az üvegciPELLŐ tökéletesen illik rá.

– Remélem, egészen biztos ebben, madame – figyelmeztetett a nagyherceg. – A herceg nem nézi el, ha másodszor is megpróbálják becsapni.

Maman lehajtotta a fejét.

– Kérem, bocsásson meg Octaviának! – szólt a herceghez. – Nem becstelen lány. Egyetlen hibája, hogy nagyon szerelmes önbe. Melyik lány ne lenne az?

A herceg erre elpirult. A nagyherceg nem.

– Láthatnánk az üvegciPELLŐT? – adta elő kérdését türelmetlenül.

Isabelle és Maman felemelkedett a térdeplésből. Félelem rántotta görcsbe Isabelle gyomrát, ahogy felemelte a ruhája szegélyét. Minden szem a lábára szegeződött. Nagy megkönnyebbülésére nem volt vérnyom. A harisnya fehér volt, mint a hó, a vattapamacs, amit Adélie tömött bele, kitöltötte a lábujj helyét. Maga az üvegciPELLŐ kékesen szikrázott.

– Illik rá – jelentette ki a herceg tompa hangon.

A nagyherceg és a katonák – minden egyes katona – fejet hajtottak Isabelle előtt.

– Éljen a hercegné! – kiáltotta a százados.

– Éljen a hercegné! – visszhangozta a század.

Fejfedőket dobtak a levegőbe. Éljenzés harsant. Isabelle lassan, döböntően fordult hátra. Most őt csodálták, nem Ellát. Most először volt büszke magára. Erősnek, kívána-

tosnak érezte magát. Alig pár perce még egy iskolamester fiának sem volt jó; most pedig hercegné lesz.

– A palotába kell utaznunk, mademoiselle – mondta a herceg merev mosollyal. – Számos előkészítő lépést kell tennünk az esküvőhöz.

Kurtán meghajolt, elindult az ajtó felé, és Isabelle látta, hogy az erős váll megereszkedik, és a gyönyörű szempár fénye elenyészik.

A herceg valaki mást szeret; rá vágyik – gondolta Isabelle. *Ha ezt végigcsinálom, nem férjet szerzek, hanem foglyot ejtek.*

Rosszul volt. Olyasmi mérgezte a lelkét, amiről azt hitte, nagyon akarja. Pontosan úgy, mint amikor kiskorában Adélie egy adag meggyes aprósüteményt készített, kitette hűlni, és ő az utolsó darabot is megette.

Anyjához fordult, hogy azt mondja: *Ez nem helyes*. Ám ahogy hátranézett, látta, hogy Maman ragyogó mosollyal néz rá. Isabelle néhány drága pillanatig az anyai mosoly melegében fürdött. Csodálta. Olyan ritkán látta.

– Büszke vagyok rád, gyermekem – mondta Maman. – Megmentettél minket a csődtől. Eladom ezt a sivár házat, kifizetem az adósságainkat, és vissza sem nézek.

Isabelle minden tiltakozása a torkán ragadt. Szörnyű dolog összetörni a herceg szívét, de még rosszabb az anyja álmait tönkretenni. Egy pillanatig sem gondolkodott azon, hogy az ő szíve mit akar, mert egy lány vágynak semmi jelentőségük nincsen.

Maman karon fogta Isabelle-t, hogy levezesse az udvarház bejárati lépcsőin a kavicsos útra. Isabelle egy aranyhintót látott nyolc fehér lóval. A herceg és a nagyherceg a hintó mellett álltak, őt várták, mély beszélgetésbe feledkezve.

A herceg homlokán ráncok mélyedtek. Aggodalom homályosította a szemét. Isabelle tudta, amit mindenki

más is tudott, hogy a herceg apja, a király nagyon beteg, és hogy egy idegen herceg, Volkmar von Bruch megneszelte az öreg király közeli halálát, ezért durva támadásokat intézett a királyság északi részének települései ellen.

Maman megölelte Isabelle-t, és megígérte neki, hogy ő és Tavi amilyen hamar csak lehetséges, követik őt a palotába. A következő pillanatban Isabelle tétován, szinte kábultan indult el a hintó felé; a lépcsőn fellépéshez azonban az kellett, hogy a teljes testsúlyát a megcsonkított lábára helyezze. Félúton járt, amikor a forró pengével égetett véredények megnyíltak. Érezte, hogy a harisnyájába nedves, meleg vér szivárog. Mire a legalsó lépcsőfokra ért, teljesen átázott.

Ekkor magasan felette, a hársfa ágai közt zizegni kezdett a lomb.

- HAT -

A hintó már csak tízlépésnyire volt. Hétlépésnyire. Ötlépésnyire.

Egy katona nyitotta ki neki az ajtót. Isabelle egyenesen előre nézett. A koronaherceg és a nagyherceg még mély beszélgetésbe feledkeztek. *Sikerülni fog.* Már majdnem ott volt. Csak néhány lépés. Három... kettő... egy.

Ekkor meghallotta... Madárszárnyzuhogás.

Egy fehér galamb reppent ki a hársfa lombkoronájából, és körberöpült.

Maman, aki az ajtóból figyelte, lerohant, és minden igyekezetével próbálta elhessenteni a madarat, de az óvatos gerle úgy repült, hogy ne lehessen elérni. Ahogy Isabelle körül repdesett, turbékolni kezdett:

Vér a földön! Vér a cipőn!
Ebben a lányban sincs becsület,
Ez sem Ő.

A herceg rögtön elhallgatott. A gerlére nézett, aztán Isabelle-re. Tekintete a lány ruhájának szegélyére rebent. A kelme csupa vér volt. És a herceg ekkor meglátta a vérnyomokat a földön.

Isabelle kihúzta a lábát az üveg cipellőből, és egy lépést hátrált tőle. A topán az oldalára dőlt, még több vér ömlött a földre. A harisnya orra élénkvörös volt. Isabelle-t elöntötte a szégyen.

– Te levágtad a saját lábujjaidat?! – szólt a herceg, és hitetlenkedve ingatta a fejét.

Isabelle bólintott. Már nemcsak szégyellte magát, hanem egyenesen félt. Becsapta a koronaherceget. Isten tudja, mit szándékozott tenni vele. Szörnyű történeteket hallott a palotabeli tömlöcről és lándzsahegyre tűzött fejeiről. Ez lesz az ő sorsa is?

A herceg azonban nem adott parancsot, hogy fogják el. Nem harag volt az arcán, csak szomorúság. És valami más is – valami, amire Isabelle egyáltalán nem számított: kedvesség.

– Hogyan bírtad ki ezt a nagy fájdalmat? – tette fel a kérdést a herceg.

Isabelle a földet nézte. Maman szavai jutottak eszébe, amit a konyhában mondott neki.

Ronda... Unalmas... Bárgyú... Dagadt, mint egy gombóc...

– Sokat gyakoroltam – felelte.

A herceg elkomorult.

– Nem értem.

Isabelle felemelte a fejét. A herceg szívszakajtóan gyönyörű arcát nézte.

– Nem, felség... Ezt valóban nem értheti.

A nagyherceg lépett hozzájuk. Harag villant a tekintetében.

– Ismerek harcedzett katonákat, akik nem lennének képesek arra, amit ön tett, mademoiselle – szólta Isabelle-hez. Aztán a koronaherceghez fordult. – Egy lány, aki ilyesmit megtesz, bármire képes, uram. Ez természetellenes. Tébo-lyodott. Veszélyes – mondta, és két katonára mutatott. – Tartóztassa le ezt a nőszemélyt, felség!

Isabelle szíve összeszorult a rémülettől, ahogy a két férfi elindult felé. A herceg azonban leállította őket.

– Hagyják békén! – parancsolta, és egyetlen kézmozdulatával elküldte őket.

– De felség... Nem hagyhat büntetlenül egy újabb csalási kísérletet – szólta a nagyherceg. – Egy is elég súlyos fel-ségsértés. De kettő...

– Azt mondtam, hagyják békén! Súlyos sérülést okozott magának. Adhatnék én ennél nagyobb büntetést neki? Nem.

A nagyherceg kurtán bólintott, aztán pedig Maman felé fordult.

– Gondolom, nincs több lánya, aki készségesen meg-csonkítaná magát csak azért, hogy feleségül mehessen a herceghez, igaz?

– Nincs – felelte Maman keserűen. – Nincsen más lá-nyom.

– Akkor indulunk – jelentette ki a nagyherceg. – To-vábbi szép napot, madame!

Az előkertí út közepénél szökőkút bugyogott. A koro-naherceg beszállt a hintóba; a nagyherceg, aki még a ke-zében tartotta a bársonypárnát, közben parancsot adott egy katonának, hogy mossa meg az üveg cipellőt a szökő-kút vizében. A katona teljesítette a parancsot, majd vissza-

helyezte a topánt a bársonypárnára. Maman csak állt, és a dühtől meredten nézte őket.

Isabelle szédült a megpróbáltatásaitól, így leült a hársfa alatti padra. Behunyta a szemét, próbálta elmulasztani a szédülést. Forgott vele a világ. Halványan érzékelte, hogy toporognak, prüszkölnek a lovak, mielőbb indulni akarnak. Érzékelte, hogy bogarak cikáznak körülöttük a délutáni hőségben. Érzékelte, hogy a galamb most magasan a feje fölött turbékol.

Ám ekkor egy új hang szólalt meg a többi hang fölött... átható, magas, sürgető hang.

– Várjanak! Ne menjenek el! Kérem, várjanak!

Lányhang. Az udvarházból jött. Kiáltás. Könyörgés.

Isabelle kinyitotta a szemét.

Egy lány rohant lefelé a lépcsőn. Haja kusza. Ruhája inkább rongy, mint öltözék. Arca, keze csupa hamu, korom és pernye.

Lába mezítelen.

De így is megdöbbenően, szívajdítóan, lélegzetelállítóan szép volt.

Ella.

Isabelle mostohanővére.

– HÉT –

A nagyherceg gyilkos pillantást vetett Mamanra.

– Ez valami újabb ravasz fortély öntől, madame? Egy szurtos szolgálólányt küld ki, hogy felpróbálja az üvegciPELLÓT? – kérdezte elhábborodva.

Maman szeme összeszűkül, ahogy a mostohalányára nézett.

– Ella! Hogy merészeltél kijönni? – kiáltott rá. – Azonnal menj vissza!

Ella azonban meg sem hallotta. Csak a herceget nézte, a herceg pedig őt. Már ki is ugrott a hintóból, és Ella felé futott.

Ahogy Isabelle őket nézte, észrevett valamit, amit még sosem látott. Anyja és mostohaapja között nem láthatta, anyja és apja között sem. Valami hatalmas, mély, őszinte és mindent átható erő volt. *Szerelem.*

Isabelle látta a szerelmet: megfoghatatlan volt és mégis valóságos; és ekkor rájött, hogy a herceg a bálban Ellával táncolt, hogy Ellára vágyott.

Az irigység éles, hegyes fogai belemélyedtek Isabelle szívébe. Maman minden tőle telhetőt megtett, hogy otthon tartsa Ellát, nehogy elmenjen a bálba. Ella azonban mégis megtalálta a módját. Ez a lány, akinek semmije sem volt, valahonnan hintót és lovakat szerzett, és ragyogóan szép ruhát és üvegcipellőt. *Hogyan?* Ezen tűnődött Isabelle.

A herceg és Ella nagyon közel álltak egymáshoz. A herceg gyengéden megérintette Ella arcát. Ujjai végigsimították finom arcélét.

– Te vagy az! – mondta. – Végre megtaláltalak. Miért menekültél el?

– Azért, mert attól féltem, ha rájössz, ki vagyok... hogy csak egy egyszerű, közönséges vidéki lány vagyok... már nem fogsz szeretni – felelte Ella.

– Semmi közönséges nincsen benned, Ella – mondta a herceg, azzal megfogta a kezét. A nagyherceghez fordult. – Hozzák az üvegcipellőt! – parancsolta.

Ám Isabelle – és mindenki más – meglepetésére a nagyherceg meg sem mozdult. Ajka keskeny vonallá feszült. Kemény tekintetét megvetés sötétítette el.

– Felség, ez egy szolgálólány! Nem volt ott a bálon. Az örök nem engedtek volna be egy ilyen rongyos öltözékű személyt. Ugyan, hiszen már a gondolat is...

A herceg a szavába vágott.

– Az üvegcipellőt! Most azonnal!

A nagyherceg mereven meghajolt. A bársonypárnát maga előtt tartva, kimért léptekkel közeledett a herceg és Ella felé. Már csak néhány lépésnyire volt tőlük, amikor fényes fekete csizmájának orra megakadt valamiben – később azt mondta, hogy egy kőben –, és megbotlott.

Az üvegcipellő lecsúszott a bársonypárnáról. A földre esett.

És ezer csillogó szilánkra tört.

- NYOLC -

A herceg felkiáltott kínjában.

A nagyherceg a kezét a szívére téve esedezett a bocsánatért.

A katonák nyugtalanul toporogtak, csípőjükönél kardjuk zörgött. Maman nevetett. Isabelle nem kapott levegőt. Csak Ella volt nyugodt. Hamarosan kiderült, hogy miért.

– Semmi baj. Itt a párja – mondta mosolyogva.

Mindenki nézte, ahogy a szoknyája zsebéből elővette az üvegcipellő párját. Letette a földre, és felcsippentette a szoknyája szegélyét. A topánba csúsztatta kicsi lábát. Kék fény ragyogott fel, az üvegcipellő fénye szikrázott, mintha gyémántból lenne.

Tökéletesen illett a lábára.

A koronaherceg örömeiben felnevetett. A karjába kapta Ellát, és megcsókolta. Egyáltalán nem törődött azzal, hogy ki látja. A katonák még jobban éljeneztek. A nagyherceg letörölte verejtékező homlokát. Maman elfordult, és a kezét ökölbe szorítva ment vissza a házba.

Isabelle mindezt végignézte, és mint már milliószor előtte, most is azt kívánta, bárcsak szép lenne. Bárcsak értékelnék! Bárcsak számítana valamit!

– Ella győzött – szólt egy hang a háta mögül.

Tavi. Kisántikált az udvarházból, a pad hátára támaszkodott, megcsonkított, sebes lábát elemelve a földtől. Aztán megkerülte a padot, és leült.

– Mindig a szépek győznek – jegyezte meg Isabelle keserűen.

Miközben a két nővér beszélgetett, egy harmadik személy csatlakozott hozzájuk. Ella. Tavi jeges mosollyal nézett rá.

– Ó, mily tökéletes! Hát, itt vagyunk megint. Hárman a hársfa alatt.

Ella alig hallotta. Isabelle és Tavi lábát nézte olyan mély szomorúsággal, hogy már szinte gyásznak tűnt.

– Mit tettetek? – kérdezte. Könnyek gyűltek a szemébe.

– Ne merj sírni értünk, Ella! – szólalt meg Tavi erős indulattal. – Ne merészeld siratni, ami velünk történt! Nincs jogod hozzá. Te azt kaptad, amit megérdemeltél. És mi is. Mind azt kaptuk, amit megérdemeltünk.

Ella ekkor Tavira nézett.

– Igazán? Igazán megérdemeltém a kegyetlenségeteket? Igazán megérdemeltétek ezeket a súlyos sérüléseket? Ezt érdemeltük?

Tavi elkapta a tekintetét. Csendben telt néhány pillanat, majd nagy nehezen felállt.

– Menj, Ella! Hagyd el ezt a helyet! És soha többé ne is gyere vissza!

Ella könnyes szemmel nézte, ahogy Tavi az udvarház felé sántikál. Másik mostohahúgához fordult.

– Nagyon gyűlölsz engem, Isabelle? Még mindig gyűlölsz?

Isabelle képtelen volt válaszolni; mintha sóval lett volna tele a szája. Az emlék, amit addig elfojtott magában, most feltört. Emlékképében kilencéves volt, Ella és Tavi pedig tíz. Maman egy éve ment férjhez Ella apjához.

Mind együtt voltak a hársfa alatt.

Nővérek.

Mostohanővérek.

Barátnők.

- KILENC -

Nyári délután volt.

Az ég kéken csillogott, a nap ragyogott.

Rózsák bólogtak az udvarházat körülvevő kőfal túloldaláról. A hársfa kinyúló ágai között madarak énekeltek, a lombkorona alatt három lány játszott. Ella százszorszépet fűzött koszorúba, és meséket talált ki egy bizonyos Tanaquill tünderről, aki nem egyszerű tündér, hanem a tündérek királynője volt, és a nagy hársfa odvában élt. Tavi a palatábláján krétával egyenleteket oldott meg. Isabelle egy régi seprűnyéllel vívott; mintha nővéreit Feketeszakálltól védené.

– Itt az idő! Most meghalsz, galád kalóz! *En garde!* – kiáltotta, és a megindult a fa körül bóklászó Bertrand, a kakas felé. Sokkal jobban szeretett Felixszel, a lovász fiával vívni, de ő most el volt foglalva egy újszülött csikóval.

A kakas felágaskodott, a szárnyait csattogtatta, hangosan kukorékolt és támadott. A fa körül kergette Isabelle-t, aztán Isabelle lett a fogó, és ez így ment tovább, míg Tavi megelégtelt és rákiáltott:

– Az ég szerelmére, Izzy! Egy percre sem bírsz csendben lenni?

Isabelle nem tudta lerázni az őt üldöző kakast. Felmászott a hársfára, remélve, hogy Bertrand elveszíti az érdeklődését, és békén hagyja. Éppen elhelyezkedett egy ágon, amikor kocsi érkezett az udvarra. A kakas egyetlen pillantást vetett a jövevényekre, és nagy szárnycsattogtatás közepette gyorsan elszaladt. Két férfi szállt ki a kocsiból. Az egyik ősz hajú, görnyedt hátú volt. Sétapálca volt nála, és egy rózsaszín selyemmel bevont dobozka, amelynek oldalára rózsák voltak festve. A fiatalabb férfi oldalán bőrtáska lógott. Isabelle nem ismerte őket, de ez egyáltalán nem volt szokatlan. Gyakran jöttek Párizsból látogatók a mostohaapjához. Többségük kereskedő volt, mint a férfi. Üzleti ügyekről szoktak beszélgetni.

A férfiak nem látták Isabelle-t, és Ellát sem, aki az ágak ernyője alatt, árnyékban ült. Csak a padon ülő Tavit vették észre.

– Mit csinálsz, kislány? A betűket gyakorlod? – kérdezte az idősebb úriember.

– Eukleidész ötödik posztulátumát próbálom bizonyítani – felelte Octavia homlokráncolva. Fel sem nézett a palatáblájáról.

Az idősebb férfi erre felnevetett. Oldalba könyökölte a társát.

– Szavamra! Úgy tűnik, tudós kisasszonyra bukkanunk – mondta. Aztán újra Tavihoz fordult. – Figyelj, kiskacsa! Ne fáraszd magadat algebrával!

– Ami azt illeti, ez nem algebra, hanem geometria.

Az öreg erre a kiigazításra bosszúsan felhorkant.

– Akkor legyen az. Mit számít? A női elme nem erre van teremtve – figyelmeztette. – Még megterheled az agyadat. És megfájdul a fejed. És a fejfájástól lesz ráncos az arcod. Ezt ugye nem tudtad?

Tavi felnézett.

– Ez valóban így van? Akkor az ön ráncai mitől lettek? El sem tudom képzelni, hogy *ön* bármivel is terhelné az elméjét.

– Hát, ez... ez... Én még soha életemben... Ilyet... Na de ilyet... Milyen szemtelen fruska! – méltatlankodott az öreg, kampós botját rázva felé.

Ekkor lépett elő Ella.

– Tavi nem akart udvariatlan lenni, nem akarta megsérteni önt, uram...

– De igen – jegyezte meg Tavi olyan halkán, hogy szinte csak ő hallotta.

– ...csak Eukleidész bosszantja – magyarázta Ella.

Az öreg abba hagyta a méltatlankodást. Elmosolyodott. Ella ilyen hatással volt az emberekre.

– Milyen szép lány vagy, kedvesem. Bájos és illemtudó. Megkérem apádat, hogy adjon feleségül az unokámhoz. Gazdag férjed lesz, szép házban lakhatsz és szép ruhákban járhatsz. Szeretnéd?

Ella tétovázott, aztán azt mondta:

– Nem kaphatnék inkább egy kiskutyát?

A két férfi nevetésben tört ki. A fiatalabb megcsiklandozta Ella állát. Az öregebb megsimogatta szőke fürtjeit, gyönyörűséges rózsaszálnak nevezte, és egy bonbont adott neki abból a dobozból, amit Maman ajándékaul szántak. Ella mosolygott, megköszönte, és rögtön meg is ette az édességet.

Isabelle még a fa tetején volt, vágyódón nézte a jelenetet. Nagyon szerette a bonbont. Seprűnyéllel a kezében leugrott. Megriasztotta a férfit. Az öregúr felkiáltott, hátrahőkölt és elesett.

– Mi az ördögöt csinálsz te ott azzal a seprűnyéllel? – kiáltott rá. Arca vöröslött.

– Feketeszakállal harcolok – felelte Isabelle, ahogy a fiatalabb férfi segített az öregúrnak felállni.

– Majdnem megöltél!

Isabelle kétkedő pillantást vetett rá.

– Én gyakran szoktam elesni és leesni. Fákról. Lovakról. Egyszer a szénapadlásról is. És nem haltam bele. Kaphatnék én is egy bonbont?

– Semmiképpen – felelte az öregúr, a port paskolva magáról. – Mégis miért adnék ilyen finomságot egy szurtos kezű utálatos kis majomnak, akinek falevelek vannak a hajában?

Azzal felkapta a sétabotját és a rózsaszín dobozt, és elindult az udvarház bejárata felé. Egészen az ajtóig beszélt a társával. Halkan beszélt, de Isabelle – még mindig bonbon reményében – követte őket, és meghallotta, amit mondott.

– Az elbűvölő kis szépség egyszer majd remek feleség lesz, de a másik kettő... – Rosszalló balsejtelemmel ingatta fejét. – Hát, ők azt hiszem, apácák vagy nevelőnők lehetnek, vagy olyasmik, amik a ronda lányok lenni szoktak.

Isabelle megtorpant. Mintha földbe gyökerezett volna a lába. A szívéhez kapott. Mert a szíve fájdalommal sajgott. Új, furcsa érzés volt. Alig néhány pillanattal korábban még boldogan kalózosdit játszott, és sejtelve sem volt arról, hogy valami hiányzik belőle. Hogy valamiben kevesebb lenne másoknál. Hogy ő nem gyönyörű rózsaszál, hanem undok kis majom.

Ekkor értette meg, hogy Ella szép, ő pedig nem az.

Isabelle erős volt. Bátor. Kardvívásban többször legyőzte Felixet. Nero lovával olyan sövényeken ugratott át, amiktől mindenki más félt. Egyszer egy szál bottal kergetett el egy farkast a tyúkóltól.

Ezek is jó dolgok – gondolta, ahogy ott állt zavartan, és úgy érezte, megfosztották valamitől. *Ezek is jók, ugye? Én is jó vagyok, ugye?*

Ez volt az a nap, amikor minden megváltozott a három lány között.

Gyerekek voltak, csak gyerekek. Ella édességet kapott, és minden figyelem rá irányult. Isabelle irigy volt rá, önkéntelenül is irigy. Ő is édességet akart. Ő is kedves szavakra és csodáló pillantásokra vágyott.

Néha könnyebb kimondani, hogy gyűlölünk, mint bevallani, milyen nagyon vágyakozunk. Ezért Isabelle ott, a hársfa alatt állva azt mondta, hogy gyűlöli Ellát.

Ella pedig azt felelte erre, hogy ő is gyűlöli Isabelle-t.

Tavi pedig azt mondta, hogy mindenkit gyűlöl.

Maman pedig a tornácon állt, minden szót hallott, és új, veszélyes fény villant éles tekintetű, mindig éber szemében.

- TÍZ -

– Isabelle, én most elmegyek. Én... én... Nem tudom, hogy látjuk-e még egymást az életben.

Ella hangja rántotta vissza Isabelle-t az emlékképei közül a valóságba. Ella lehajolt, és homlokon csókolta. Ajka forró billogként érintette Isabelle bőrét.

– Ne gyűlölj engem többé, mostohanővérem! – súgta. – Ne miattam ne gyűlölj, hanem a saját érdekedben!

Azzal elment, és Isabelle egyedül maradt a padon.

Arra gondolt, milyen ember volt egykor, és milyen emberré lett. Azokra a dolgokra gondolt, amikről azt mondták neki, hogy azokat akarnia kell, a fontos dolgokat, amiket olyan nagyon meg akart szerezni, hogy megnyomorította magát. Ella mindent megszerzett, és Isabelle ott áll a sem-

mivel. Irigység mardosta, olyan irigység, ami már évek óta gyötörte.

Isabelle balra nézett, és meglátta, hogy Tavi igyekszik felfelé az udvarház lépcsőjén, sántítva lépi át a küszöböt, és becsukja maga mögött az ajtót. Jobbra nézett, és meglátta, hogy a koronaherceg éppen Ellának segít beszállni a hintóba, aztán fellép a hágcson, beül Ella mellé, és ő is becsukja maga után az ajtót.

A nagyherceg a kocsis mellé lendült, parancsot kiáltott az előtte lóháton várakozó katonáknak, és elindultak. A kocsis megsuhintotta ostorát, mire a nyolc fehér csődör a szíjnak feszült.

Isabelle nézte, ahogy a hintó után porzik a hosszú bekötőút, aztán rátérnek a keskeny országútra, és elindulnak hegynek fel. A következő pillanatban már nem is lehetett látni őket.

Sokáig maradt a hársfa alatt. Hűvösödésig, napszálltáig. Olyan sokáig, hogy a madarak már a fészükre húzódtak, és az erdőből zöld szemű róka lopakodott elő vadászni. Aztán felállt, és odasúgta a hosszabbodó árnyékoknak:

– Nem téged gyűlöllek, Ella. Sosem téged gyűlöltelek... hanem magamat.

– TIZENEGY –

– Add ide a szemgolyót, Nelson! *Most azonnal!*

A hajó fedélzetén egy élénk kismajom szaladt. Pofáján fehér szőrfolt villant. Egyik mancsában üvegszemet szorongatott.

– Nelson, nem mondom még egyszer...

Magas, jól öltözött férfi mondta ezt; a szeme villant, el-lentmondást nem tűrőnek tűnt. A majom azonban ügyet

sem vetett rá. Nem adta át a kincset, hanem fürgén felmászott az előárbócon, és átugrott a vitorlakötelekre.

A hajó fedélzetmestere – egyik kezével üres szemgöd-rét fogva – a majom után vetette magát, és felbődült, hogy valaki vigye oda neki a pisztolyát.

– Tűzfegyvert ne! Kérem, ne! – kiáltott egy vörös se-lyemruhás hölgy. – Le kell édesgetni onnan. Az operaári-ák hatnak rá a legjobban.

– Rendben, leédesgetem onnan. De ólomgolyóval – fe-lette a fedélzetmester.

A rémült díva bő keblére szorította kezét, és rázendít-tett a *Lascia ch'io pianga* című áriára, amelyben a hősnő szomorúságról és elfogadhatatlanságról énekel. A majom oldalra biccentette a fejét. Pislogott. De a teste meg sem mozdult.

A díva gyönyörű hangja áradt a hajó fedélzetén, le a mólóra; tucatnyi ember figyelt fel rá a közelből. Az *Ad-ventura* nevű klipper háromheti tengeri út után csak per-cekkel korábban ért Marseille kikötőjébe.

Miközben a díva folytatta énekét, a borostyánbarna szemű ember kíséretének egy másik tagja, egy jövőndő-mondó gyorsan tarotkártyát vetett. Egyenként csapta a la-pokat a fedélzetre. Amikor befejezte a műveletet, az arca olyan fehér lett, mint a vitorlák.

– Nelson, gyere le! – kiáltotta. – Ez nem végződik jól!

Egy bűvész banánt vett elő, a háta mögé dobta a héját, a gyümölcsöt a majom felé lengette. Egy színésznő ked-ves szavakkal hívogatta az állatot. Ekkor egy matrózinás szaladt fel a fedélközből, kezében a fedélzetmester pisz-tolyával. A díva is meglátta; hangja három oktávnyit emel-kedett.

A fedélzetmester átvette a pisztolyt, élesítette, ám ek-kor egy csoport csillogó flitteres ruhás akrobata gyors ci-

gánykerekekkel szelte át a fedélzetet, majd mind felmász-
tak a vitorlakötélzetre. A majom gyorsan még feljebb
ment, az árbócosárba. A fedélzetmester célzott, de ek-
kor tűznyelő köpött felé tüzet. A fedélzetmester hátrahő-
költ, rálépett a banánhéjra, és elvesztette az egyensúlyát.
Elesett, fejét a fedélzet deszkáiba ütötte, és elvesztette az
eszméletét. A pisztoly elsült. A lövés nem talált. A lángok
sem találtak célt.

Narancsszínű lángnyelvek nyaldosták a kötélzet alsó
részét; szisszenve gyúlt meg a hágsó, és a lángok gyorsan
terjedtek felfelé, felemésztették a kátránnyal kent kötele-
ket. A majom rémületében az árbócosárból az előárbócra
ugrott. Az akrobaták egyenként követték, mint megannyi
hullócsillag.

Ahogy az utolsó akrobata is a fedélzetre toppant, egy
égő kátránycsepp az ágyú kanócára hullt. Az ágyú termé-
szetesen töltve volt, hogy a hajó kapitánya bármelyik pilla-
natban elháríthasson bármilyen kalóztámadást. A kanóc
lángra kapott, az ágyú elsült. A nehéz vasgolyó füttyülve
hasított az öböl vize felett, és lyukat ütött egy halászhajó
oldalán. A halászok kiabálva, káromkodva ugrottak a víz-
be, és örülten eszeveszetten gyors kapálózásba kezdtek
a part felé.

Az *Adventura* minden jel szerint ostrom alatt állt; hat
levendulalila szalonkabátos, rizsporos parókás zenész elő-
vette hangszereit a fekete tokokból, és gyászos zenét kez-
dett játszani. A muzsika hangját a következő pillanatban
a városi tűzoltóság lovas kocsijának zörgése nyomta el.

A díva ekkor már az ária végére ért, az utolsó, magas
hangokon szóló ütemet énekelte. A tűzoltóság a mólón
állva hevesen szivattyúzta tömlőibe a vizet; erős vízsu-
garakkal oltották a lángokat. Eláztattak mindenkit, aki
a fedélzeten volt. A dívát is, aki azonban karját kitérve,

állat felemelve még énekelt, az utolsó hangot tartotta ki. A mólón állók tapsviharban törtek ki. Kalapokat dobáltak a levegőbe. Férfiak sírtak. Nők aléltak el. A kapitány kabinjának minden ablaka betört.

A diva befejezte az áriát. Csuumvizesen lépdelt a hajó korlátjához, és meghajolt.

– *Brava!* – Kórusban dicsérte az alkalmi hallgatóság.

A majom lekászálódott az előárbócról, és a gazdája karjába ugrott. A borostyánbarna szemű férfi kivette a szemgolyót a fura teremtmény mancsából, kabáthajtókáján megtörölte, és óvatosan visszatette oda, ahonnan való volt. Fogalma sem volt, hogy jó irányban áll-e, fel van-e cserélve a jobb és bal oldala, a teteje és az alja, mert a fedélzetmester még mindig eszméletlen volt, így nem tudta megmondani.

A kapitány jött ki a kabinjából. Üvegszilánkokat söpört le a kabátja ujjáról. A fedélzeten állt, kezét a háta mögött összekulcsolva. Az előtte kibontakozó jelenetet nézte.

– Mr. Fleming – mordult az első tisztre.

– Igenis, uram! – mordult az elsőtiszt, feszesen szalutálva.

– Ki a felelős ezért? Kérem, ne mondja, hogy...

– Sansz márki, uram – felelte az elsőtiszt. – Ki más?

– TIZENKETTŐ –

Duval kapitány rettentő dühös lett.

Sansz minden tőle telhetőt megtett, hogy sajnálkozás látszódjon rajta. Ebben egészen kiváló volt, mivel e tevékenységben rendkívül nagy gyakorlatra tett szert.

– Mit tud mondani a leégetett kötélzetre, a betört ablakokra és a tönkretett halászhajóra? – bődült mennydörgő

hangon a kapitány. – Egy vagyomba kerül mindent helyrehozni!

– Akkor egy vagyon lesz ráköltve – felelte Sansz, legelbűvölőbb mosolyát villantva. – Azt hiszem, egész életemben nem hallottam a *Lascia ch'io pianga* gyönyörűbb előadását.

– Nem ez a lényeg, uram!

– Mindig az élvezet a lényeg, uram – vágott vissza Sansz. – A halálos ágyán nem a leégett kötélzet, nem a betört ablakok fognak eszébe jutni, hanem az elázott díva látványa, az, hogy a ruhája a teste buja domborulataira tapadt, hogy a hangja szárnyalt, miközben ágyú dörrent, lángok kúsztak. A zsupori alakok hadd számolják a garasait, uram! Ön és én az öröm és a csodálat perceit fogjuk számolni.

A kapitány, aki az út során számos ilyen beszédet végighallgatott már, az orrnyergét vakargatta. – Mondja, márk! Egyáltalán hogyan szerezte meg a majom az üvegszemet?

– Kártyáztunk, és fogadást kötöttünk. Öt dukátot tettem az üvegszeme ellenében. Az ostoba ember erre kivette azt, és a pénzermékre tette. Kérdezem én, kapitány, hogyan lett volna képes egy majom ellenállni egy üvegszemnek?

A kapitány a Sansz vállán ülő Nelsonra mutatott.

– Talán a majmot kéne felszólítanom, hogy fizesse meg az okozott kárt?

Sansz belenyúlt a fedélzeten heverő zsákjába, és egy tömött erszényt vett elő belőle.

– Ez fedezi a károkat? – kérdezte, azzal a kapitány kezébe ejtette a pénzes bőrzacskót.

A kapitány kinyitotta az erszényt, megszámolta a pénzerméket, és bólintott.

– Hamarosan leengedik a kikötőhidat. Ha legközelebb tengeri utazást tervez, márki, kérem, azt valaki más hajóján tegye.

Sansz azonban már nem is figyelt a kapitányra. Már hátrafordult, és ellenőrizte, hogy kíséretének minden tagja a fedélzeten van-e. Minden egyes emberre szüksége volt. Vidékre ment, ahol nem voltak operaházak, sem nagyszínházak és hangversenytermek. Hiszen kávéházak is alig voltak, csak néhány édességbolt, könyváruda és fogadó. Öt percet sem élt volna túl a zenészei, akrobatái, színészei, a díva, a balerinák, a bűvész, a jós, a tűznyelő, a kardnyelő, a tudós és a szakács nélkül.

– Egy pillanat! A szakács hiányzik! – kiáltott fel Sansz, amikor befejezte a létszámmellenőrzést. Nelsonra nézett. – Hol van?

A majom a szája elé kapta a kezét, és felfújta a pofáját.

– Ne! Már megint... – mordult Sansz.

A következő pillanatban alacsony, kopasz férfi támolygott elő a hátsó fedélzet felől. Hosszú, fekete bőrkabátot viselt, a nyakába vörös kendőt kötött. Levertnek tűnt, a tekintete zavaros volt, az arca meg olyan szürke, mint az egyhetes zabkása.

– Tengeribetegség – mondta, ahogy Sansz mellé ért.

– Tengeribetegség, mi? Így mondják franciául azt, hogy „túl sok gint vedeltem tegnap éjjel”? – kérdezte Sansz gúnyosan, szemöldökét összevonva.

A szakács összerezzen.

– Muszáj ilyen hangosan beszélni? – A hajókorláthoz támasztotta a fejét. – Mi az ördög tart olyan soká a hajóhíddal? Miért nem eresztették már régen le? Egyébként hova megyünk? Mondd, hogy Párizsba!

– Attól tartok, hogy nem Párizsba megyünk. Úti célunk Saint-Michel.

- Sosem hallottam róla.
- Vidéken van.
- Gyűlölöm a vidéket. Miért megyünk oda?

Sansz keze a hajókorlátra szorult. A lány életének térképére gondolt. Isabelle. Ez volt a neve. Maga elé képzelte az élettérképösvény végét. A vörös foltokat. A pergamenre vetett vad vonalakat. Mintha valami őrült húzta volna.

Aztán eszébe jutott, hogy valóban őrült húzta azokat a vonalakat.

– Megváltoztatható az életútja – felelte sűgva. – Meg tudom változtatni. És meg is fogom változtatni.

– Milyen utat? – kérdezte a szakács. – Miről beszélsz? És miért...

A hangja elhalt. Volt valami odalent, ami magára vonta a figyelmét. Sansz márki is észrevette.

A móló melletti forgalmas utcán egy gyors, fekete hintó haladt. Az ablakában megjelent egy arc. Női arc. Sápadt, ráncos. Megérezhette, hogy figyelik, mert hirtelen felnézett. Zöld szemével Sansz irányába nézett, a tekintetük találkozott. A márki látta a nő kegyetlen pillantásában, hogy ebben a harcban kegyelem nem kéretik, és nem adatik. Nincs irgalom.

A szakács mély levegőt vett, hangos sóhajjal szusszant.

– A nő az. Miatta vagyunk itt, ugye?

Sansz bólintott.

– Az nem jó. Ő a legrosszabb a három közül, és ez tényleg jelent valamit. Miért jött? Miért jöttünk? Meg fogom tudni egyáltalán?

– Harcolni jöttünk – felelte Sansz.

– Most meg miért? Aranyért? Dicsőségért? A büszkeségért? – kérdezte a szakács, és gúnyos él volt a hangjában.

Sansz nézte, ahogy a legidősebb Párka, Sors kocsija befordul a sarkon, és eltűnik. Csak azután válaszolt.

– Egy lélekért. Egy lány lelkéért.

A szakács bólintott.

– Előbb is mondhattad volna. Azért érdemes harcolni.

A komorság eltűnt a szakács arcáról, eltökéltség vette át a helyét. Két mutatóujját a szájába véve fülsüketítőt füttyentett. Aztán nagy léptekkel elindult. Rákiáltott egy szerencsétlen matrózra, és azt követelte, hogy azonnal engedjék le azt a nyavalyás hajóhidat.

A bűvész, az akrobaták és Sansz teljes kísérete, akik addig a fedélzeten ögyelegtek, felkapták a holmijukat, és utánasiettek.

Sansz a vállára lendítette útizsákját, és követte a szakácsát. Ha azt akarta, hogy esélye legyen megnyerni ezt a harcot, egy lépéssel a Párka előtt kellett járnia, és máris tíz lépéssel mögötte volt.

– TIZENHÁROM –

Isabelle izzadtan, piszkosan előrehajolt a nyeregben, és a lova fülébe súgta:

– Maman el akart adni téged, Martin. Tudtad ezt? A vágóhídra akart adni, ahol enyvet főztek volna a csontjaidból. Én akadályoztam meg, hogy ez történjen. Talán erre is gondolnod kéne.

Martin nem csak öreg, lassú és rossz természetű volt, hanem csapott hátú, csámpás és harapós is, de Isabelle-nek nem volt más lova.

– Gyerünk! – sürgette. A ló vékonyába csapta a sarkát, így próbálta ügetésre bírni az udvaron. Martinnak azonban más tervei voltak. Dacos vágóhídra lendült, aztán hirtelen megtorpant, mire Isabelle kirepült a nyeregből. A földre huppant, hanyatt gördült, és nyöszörögve feküdt a mocsokban.